

РЕШЕНИЕ

№ 2626

гр. София, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11384** по описа за **2023** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на изпълнителния директор на НАП, чрез С. Ф. - главен юрисконсулт при ТД на НАП С., срещу решение от 28.07.2023 г. на Софийски районен съд, 132-ри с-в, постановено по НАХД № 16827/ 2021 г. С обжалваното решение е отменено наказателно постановление (НП) № 560154-F586971/ 11.02.2021 г., издадено от директора на офис „Център“ в ТД на НАП С., с което на основание чл. 80а, ал. 1 от ЗДДФЛ на П. Н. П., ЕГН [ЕГН], е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 25 353,20 лв. за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5 от ЗДДФЛ.

С жалбата се навеждат доводи за неправилност на решението на първоинстанционния съд. Твърди се, че НП е връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 12.10.2021 г., а жалбата пред СРС е подадена на 19.11.2021 г. С оглед на това поддържа, че подадената от П. жалба до въззивния съд е просрочена. Според касатора нарушението е безспорно доказано и за същото правилно е потърсена административнонаказателна отговорност на ответника, като непосочването на изрична дата на извършване на нарушението не е ограничило правото на санкционираното лице да разбере за какво именно нарушение е ангажирана административнонаказателната му отговорност и да се защити. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго по същество на

спора, с което да бъде потвърдено изцяло НП № 560154- F586971 от 11.02.2021 г., издадено от директора на офис „Център“ при ТД на НАП С.. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание по делото касаторът се представлява от юрк. Ф., която поддържа жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – П. Н. П., представляван от пълномощник – адв. Т. - Л., оспорва касационната жалба. Намира решението на районния съд за правилно и законосъобразно и постановено при спазване на съдопроизводствените правила. Претендира разноски по списък и депозира писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София град, VII-ми касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

При извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира решението за валидно, допустимо и правилно.

Фактическата обстановка е установявана правилно от Софийския районен съд, поради което касационната инстанция приема, че на 27.03.2017 г. в [населено място] П. и Ц. Ч. са сключили договор за паричен заем, съгласно които П. се задължава да даде в заем на Ч. 250 000 лв. срещу възнаграждение под формата на лихва от 4% със срок за връщане – 27.03.2022 г. На 01.06.2017 г. е сключен анекс, с който е определен срок за връщане до 27.03.2027 г. В периода от 24.03.2017 г. до 27.09.2017 г. чрез банкови преводи П. е предоставил в заем на Ч. общо сумата от 253 532 лв. Към 31.12.2019 г. суми по заема не били върнати. П. не е подал декларация в ТД на НАП – С. за непогасените към края на данъчната 2019 г. остатъци от предоставени през същата и през предходните пет данъчни години парични заеми, като размерът на тези остатъци общо надхвърлял 40 000 лв. Последното е било установено при извършена на 22.01.2021 г. в ТД на НАП – С., офис „Център“ насрещна проверка на П. П., в качеството му на задължено лице по ЗДДФЛ. Прието е, че П. е следвало да подаде горепосочената декларация в срок до 30.04.2020 г. За така установеното е съставен АУАН за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ вр. чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ, въз основа на който е издадено оспореното пред СРС НП # 560154- F586971 от 11.02.2021 г., с което на основание чл. 80а, ал. 1 от ЗДДФЛ на П. е наложена глоба в размер на 25 353,20 лв. На 12.05.2021 г. от П. П. е подадена декларацията.

За да отмени НП, районният съд е приел от правна страна, че въпреки безспорно установеното нарушение в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което е довело до накърняване правото на защита на санкционираното лице. Според СРС неправилно АНО е приел, че декларация е следвало да се подаде до 30.04.2020 г., съответно нарушението е извършено на 01.05.2020 г., тъй като по силата на § 27, ал. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение срокът за подаване на декларацията е удължен до 30.06.2020 г.

Настоящият касационен състав напълно споделя изложените от районния съд мотиви

относно незаконосъобразността на процесното наказателно постановление.

П. е санкциониран за това, че в нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ от ЗДДФЛ не е подал годишна данъчна декларация по образец за непогасените към края на данъчната година остатъци от предоставен през 2017 г. паричен заем, надхвърлящ 40 000 лв. в срок до 30.04.2020 г. Както правилно е посочил СРС, съгласно § 27, ал. 2 от ЗМДВИП през 2020 г. срокът за подаване на годишната данъчна декларация по чл. 50 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица за 2019 г. и за внасяне на дължимия по декларацията данък върху годишната данъчна основа от лицата по чл. 51, ал. 1 от същия закон се удължава до 30 юни, т. е. П. П. е следвало да подаде декларацията в срок до 30.06.2020 г., а не както се посочено в НП до 30.04.2020 г.

Неизпълнението на изискванията на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, състоящо се в непосочване или неправилно посочване на дата на извършване на административното нарушение, е винаги съществено нарушение в административнонаказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Съдът в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл. 59 - 63 ЗАНН следва да установи съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. За тази цел е необходимо да е налице индивидуализация на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл. 57 ЗАНН, което в разглеждания случай не е сторено.

Неправилно е твърдението на касатора за просроченост на жалбата, подадена пред СРС. Всяко сезиране на съда трябва да е допустимо, установяването на което включва проверка за подаване на жалбата в преклузивен срок – в случая в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН - 14-дни, считано от връчването. Началото на теченето на този срок е обусловено от редовност на връчването. Казано с други думи – липсата на редовно връчване препятства поставянето на начало на течение на срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, поради което е дължим извод, че този срок не е изтекъл, респ. жалбата е допустима.

НП № 560154-F586971 от 11.02.2021 г. не съдържа данни за лично връчване на адресата, а органът се позовава на чл. 58, ал. 2 ЗАНН, според който когато нарушителят или поискалият обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването.

В случая предпоставките по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН не са изпълнени. Вярно е, че е предприето връчване – чрез изпращане на писмо с обратна разписка до декларирания от лице адрес за кореспонденция, което е било неуспешно. Това обаче, все още не е достатъчно за изпълнение на предпоставките по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. Това е така, тъй като липсват данни, че П. е променил адреса си. Посоченото в Протокол № 1597948 от 31.03.2021 г. и Протокол № 1597950 от 26.04.2021, че е извършено посещение на адреса за времето съответно от 15:00 до 15:00 часа на 31.03.2021 г. и от 11:00 до 11:20 часа на 26.04.2021 г., също не удостоверява изпълнение на предпоставките по чл. 58, ал. 2 ЗАНН. С извършените еднократни посещения в делнични работни дни, без да е събрана информация от съседите, не може да се приеме за удостоверено по безспорен начин, че задълженото лице не се намира на посочения от него адрес, а на нов, който е неизвестен. Константна е съдебната практика за необходимост от констатация за трайно, а не инцидентно отсъствие на търсеното лице от посочения адрес (напр.

Определение № 2534 от 08.10.2021 г. по а. н. д. № 2086/2021 г. на АС Варна и Определение № 7920 от 21.10.2021 г. по адм. д. № 9560/2021 г. на АССГ).

Като е предприел връчване на НП при неправилно приложение на чл.58, ал.2 от ЗАНН, административнонаказващият орган следва да понесе неблагоприятните за него последици от липса на редовно връчване на утежняващия акт, поради което не е поставено и начало на течене на преклузивния срок за неговото обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. Като е приел обжалването за допустимо, СРС правилно е постановил решение по същество на спора за незаконосъобразност на обжалваното пред него НП. С тези мотиви настоящият касационен състав намира, че оспорваното решение на СРС е правилно, не страда от релевираните пороци и след служебна проверка по чл. 218, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и своевременно заявената претенция от ответника по касация за присъждане на разноски, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН му се следва сумата от 1920 лв. за платено адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък по чл. 80 ГПК, фактура и платежно нареждане, за която следва да бъде осъден жалбоподателят.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, VII-ми касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 28.07.2023 г. на Софийски районен съд, 132-ри състав, постановено по НАХД № 16827/2021 г.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, [населено място], да заплати на П. Н. П., ЕГН [ЕГН], сумата от 1920 (хиляда деветстотин и двадесет) лева за разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.